

munerne, når det er de samme regler, de skal følge efterfølgende?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Nu er det min tur til at undre mig lidt over de spørgsmål, der kommer fra hr. Jørn Dohrmann, for nu har jeg siddet med lommetørklædet fremme under hele dagens debat og en gang imellem måttet snøfte over, hvor stor tillid Dansk Folkeparti har til kommuner og amter, og over, hvor vigtigt det er med det decentrale og borgernære osv. osv.

Vi har her et lille område, som vi nu bruger ganske meget tid på, der hedder klapning, og det ligger ganske udmærket. Det ligger nemlig lige præcis der, hvor man kan fastholde en lille ekspertise, som så kan holde øje med de ting.

Det er ikke, fordi jeg er bange for at give ministeren bemyndigelse, det er mere, fordi jeg er bekymret over ministerens arbejdstid. Ikke alene skal hver eneste havnekommune i dette land nu have kompetencen inden for klapning, men oven i det, forstår man jo så, skal ministeren – jeg går ud fra, at ministeren bliver nødt til at vurdere hver enkelt kommune – vurdere, om ministeren skal skride ind. Derfor er det, synes jeg, et oplæg til dobbeltadministration. Det er ikke, fordi jeg har noget imod, at ministeren skrider ind, hvis der er behov for det. Men jeg må sige, at jeg synes umiddelbart, at det er lidt at skyde gråspurve med kanoner.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg må bare sige, at det undrer mig lidt, at man er bekymret over, at en minister får en beføjelse, som ministeren kan gøre brug af, hvis der skulle opstå et problem. Det er jo ikke ensbetydende med, at en minister også skal stå og kontrollere hver eneste kommune. Det er jo kun, hvis vi ligesom ved Kjærgård Plantage får kendskab til, at der altså er et eller andet, som vi gerne havde set var anderledes, at ministeren kan gribe ind. Det kunne ministeren ikke før i tiden, hvor man ikke kunne pålægge amterne at disponere anderledes.

Så det er en ren sikring af, at vi får det optimale af, hvad Folketinget i sidste ende gerne vil have, og hvad ministeren måske giver udtryk for på tv med grædende øjne, men så siger: Jeg har ikke kompetencen til at gøre noget ved det.

Det er derfor, som jeg ser det, man har lagt det ind. Og jeg vil bare spørge hr. Martin Lidegaard: Er det ikke godt, at vi får den sikring?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Man kan jo læse lovteksten på mange måder, men i mit udkast står der altså, at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om afgrænsning i havet af den enkelte kommunalbestyrelses kompetence på søterritoriet, og herudover foreslås samordning af de kommunale beredskabsplaner henlagt til miljøministeren.

Kl. 19.10

Det læser jeg som lidt mere vidtgående, end at miljøministeren kan træde til, hvis der pludselig sker en eller anden miljøulykke et eller andet sted på grund af klapning. Men det er muligt, at det er hr. Jørn Dohrmann, der læser teksten rigtigt. Det vil vi jo få afklaret ganske snart, tror jeg, af miljøministeren.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så siger jeg tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken med SF's ordfører, hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Det er jo en samlelov med lidt af hvert, som skal passe ind i skabelonen med, at et regionalt niveau skal fjernes. Derfor bliver der jo lidt gentagelser af nogle diskussioner, vi har haft før.

Men lad mig kort sige, at vi er imod det, der foreslås i forhold til vandløbsloven. Der er ikke tvivl om, at den bedste forvaltning ville ligge i de nye regioner. Man kan oven i købet sige, at de nye regioner er bedre end de eksisterende amter.

Så man kan jo sige, at med den størrelse regioner, vi har fået, ville vi have et betydelig bedre grundlag for at få forenklinger, få rationalisering og få borgerne tættere på beslutningerne, hvis vi beholdt et regionalt niveau. Det er jo lige præcis det modsatte af det, regeringen foreslår ved at sige, at det skal være kommunalt. Så det er vi imod.

Vi er også imod, at tøndermarskloven bliver ført tilbage til kommunerne. Jeg hørte jo debatten før mellem hr. Dohrmann og Socialdemokratiets ordfører, og det er jo til at blive lidt rørt over den glæde over lokalbefolkningens engagement i store globale problemstillinger, i hvert fald internationale problemstillinger.

Men sådan har virkeligheden ikke været omkring hele forløbet med Tøndermarsken. Den har jo lige præcis været det modsatte. Vi havde